

24 Haziran Seçimlerine Marksist Bakış

Garbis ALTINOĞLU

12 Mayıs 2018

Sahte cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, milletvekili ve cumhurbaşkanı seçimlerini 24 Haziran gibi hayli erken bir tarihe alan açıklamasının ardından bu konu neredeyse tüm tartışmaların önüne geçti. Seçimler, seçim ittifakları, seçim güvenliği, anket sonuçları, cumhurbaşkanı adayları, değişik partilerin görüşmeleri, taktikleri vb. hakkında sayısız yorum ve makale yayınlandı. Devrimci örgüt, çevre ve kişilerin 24 Haziran seçimlerine ilişkin tutumları hakkında genel ve herkesi kapsayan bir değerlendirme yapmak güç. Ancak solda, her iki seçim blokunun da (yani AKP-MHP-BBP ve CHP-İYİP-SP-DP blokları) gerici olduğu ve seçimlerin Türkiye'nin siyasal ortamını köklü bir biçimde değiştirmeyeceği gibi tartışma götürmez doğrulardan hareketle boykot ya da utangaç boykot, yani seçim sandığına uzak durma tutumunun yaygın olduğunu biliyoruz. Bu tutum, her dönem için doğru ve geçerli bir saptamayla ve özü şöyle olan bir genel devrim propagandasıyla elele gidiyor: İşçilerin, emekçilerin, halkların tek çıkış yolu vardır o da devrimdir. Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu sorunlar ancak bir devrimle ve kapitalizmin yıkılmasıyla olanaklıdır. İki örnek üzerinde duralım. Alın teri dergisinde yayımlanan bir yazıda şöyle deniyordu:

Sosyalist-devrimci muhalefet saflarında yer alan hem siyasetler hem de bireyler, 24 Haziran'da Erdoğan'ın kazanması durumunda kendilerini bugünden daha ağır şartlar içinde bulacaklardır. Erdoğan'ın kazanamaması - en azından ilk turda seçilememesi- durumunda ise, ortaya çıkacak moral motivasyon önlerini kendiliğinden' açmayacaktır. Dolayısıyla sosyalistler ve devrimciler, her iki durumda da gelişmenin ve kaderlerinin öncelikle

kendilerine bağı olduğunu şimdiden zihinlerine kazımak zorundadır Ancak sonuç ne olursa olsun 24 Haziran, Türkiye'nin (de) içinde bulunduğu, hayatın her alanına ve her hücreğine yayılmış krizlere bir çözüm olmaktan çok, sonuçları daha da ağır olacak krizlerin başlangıç günü olacaktır. 24 Haziran sonrasında ortaya çıkacak her olasılığa karşı kafaca hazır olmak bu yüzden hayati önem taşımaktadır. (Krizlerin seçimi-2 Öteki muhalefet'in krizi, 27 Nisan 2018)

Kızıl Bayrakdergisi ise şu benzer değerlendirmeyi yapıyordu:

Ve bizler işçi sınıfının aklının kimin seçileceği gibi beyhude bir beklenti içinde iyice bulanmasına izin vermemeliyiz. Açık olan yönetememe durumunu kitlelere anlatmak, çözümü sınıf mücadelesinin güçlenmesinde aramak bakışı, bugün de bizim geçmişten gelen somut çizgimiz olacaktır. Mevcut iktidarın 15 yıllık karnesi ve son dönemde OHAL kırıbağıyla yaptığı saldırıların önüne geçmek, ekonomik ve siyasal haklarımız için işçi sınıfını mücadele etmeye sevk etmek temel görevlerimiz olarak öne çıkmaktadır

Seçime taktik yaklaşım ne olursa olsun, bunun sonucu, derinleşen siyasal ve ekonomik krizin faturasını sorumlularına yüklemek, işçi sınıfının zincirlerine yenisinin eklenmesini engellemek ve zincirleri parçalamak olmalıdır. Bunun yolu yaklaşan erken seçimi düzen içi tartışmaları aşarak ele almaktan ve yönünü değiştirip sınıfa karşı sınıf tavrını Türkiye işçi sınıfının bilincine mal etmenin vesilesine çevirmekten geçmektedir. (Erken seçim ve düzenin siyasal krizi, 28 Nisan 2018)

Sadece Türkiye'nin DEĞİL, en ileri ve en demokratik kapitalist ülkelerin karşı karşıya bulunduğu sorunlar da ancak bir devrimle ve kapitalizmin yıkılmasıyla olanaklıdır. Ama böyle konuşmak, her zaman doğru ve genel geçer olan bir şey söylemek ya da aynı anlama gelmek üzere hiçbir şey söylememek demektir. Bunu söylemenin iki kez ikinin dört ettiği ya da dünyanın yuvarlak olduğu gibi, herkesin bildiği bir şeyi -hem de büyük bir keşif açıklarcasına- yeniden ve yeniden yinelemekten bir farkı yoktur. Çünkü Alın teri ile Kızıl Bayrakın ve yaklaşımları onlarınkiyle çakışanların söyledikleri bizlerin, yani komünistlerin ve tutarlı demokratların zaten -seçim dönemleri de içinde olmak üzere- her zaman söyledikleri ve söylemekle yükümlü oldukları şeylerdir. Bu arkadaşların böylesi bir söylem ve tutum benimsemeleri onların, Türkiye işçi sınıfı ve halklarının içinde bulunduğu somut durumu, bu somut durumun dayattığı ivedi ve yakıcı görevleri dikkate almama, bu görevleri bir radikal sol söylemin altında boğma ve pratikte sol gösterip sağ vurma anlamına gelmektedir. Bugün, hatta aslında 2010-11 dönemecinden bu yana siyasal iktidar, başında Erdoğan kliğinin olduğu AKP gericiliğinin elinde bulunuyor. Dolayısıyla, o

tarihten beri Türkiye işçi sınıfı ve halklarının BAŞ DÜŞMANI, devlete egemen olan bu güçlerdir. Ustaların deyişle zincirin kavranması gereken halkası, işte bu kliğin ve onun temsil ettiği burjuva fraksiyonunun devrilmesiydi. Erdoğan ve ortaklarının o günden bu yana devlet aygıtı üzerindeki etki ve denetimini daha da güçlendirdiği göz önüne alındığında bu saptama bugün daha da büyük bir geçerlilik taşımaktadır. 26-27 Mart 2014'te, 30 Mart 2014 yerel seçimleri öncesinde kaleme aldığım 30 Mart 2014 Referandumu başlıklı yazımda CHP ve -henüz AKP'ne kul olmamış- MHP gibi burjuva partilerinin gerici niteliklerinin altını çizmiş ve şöyle devam etmişim:

Ama bunun böyle olması, ne CHP ile MHP'nin bugünkü konumunu AKP'nin konumuyla özdeşleştirmeyi haklı çıkarır, ne de proletaryanın demokratik ve sosyalist görevlerini yerine getirmenin Erdoğan kliği/ AKP diktatörlüğünü devirmekten geçtiği gerçeğini görmezden gelmeyi. Zincirin tutulacak halkası tam da budur yani öncelikle bu kliğin/ diktatörlüğün devrilmesi. Gerçek devrimci güçlere düşen görev genel olarak işçi sınıfının, Kürt halkının, gençliğin vb. demokrasi ve sosyalizm kavgasını desteklemek ve onların içinde yer almaktır. Şu farkla ki, geçmişte askeri kliğin zayıflatılması/ devrilmesinden geçen bu görevin yerine getirilmesi günümüzde, iktidardaki İslami faşist kliğin zayıflatılması/ devrilmesinden geçmektedir.

Bizim, burjuvazinin bütün fraksiyonlarının ve kapitalizmin devrilmesinden, bir işçi-emekçi Sovyet iktidarından ve proleter diktatörlüğünden yana olmamız, içinde bulunulan evrede merkezi görevin Erdoğan kliği/ AKP diktatörlüğünü devirme olduğu gerçeğiyle çelişmez. Türkiye'nin yakın tarihine göz attığımızda merkezi görevin, örneğin 1930'lu ve 1940'lı yıllarda tek parti diktatörlüğünü, 1950-60 döneminde Bayar-Menderes kliğini, 1971-73 döneminde 12 Mart faşist cuntasını, 1980-82 döneminde 12 Eylül faşist cuntasını vb. devirmek olduğunu görürüz. (Aslında bu, 19. ve 20. yüzyılda yaşanan ve komünist ve devrimci güçlerin taraf olduğu bir dizi toplumsal çatışma ve savaş için de geçerlidir.) Bütün bu tarihsel örneklerde komünistler ve tutarlı demokratlar, esas hedef alınması gereken güçlerin, yani baş düşmanın/ düşmanların izole edilmesi ve yıkılmasına öncelik vermişlerdir ama bu asla onların, diğer, yani baş düşman konumunda olmayan burjuva ve gerici güçleri onadıkları ya da olumluladıkları anlamına gelmemiştir. Aynı biçimde onların bazı istisnai konjonktürlerde bu ikincil düşmanlarla geçici bağlaşımlar kurmaları da bu burjuva ve gerici güçleri onadıkları ya da olumluladıkları anlamına gelmemiştir. Bunun en iyi bilinen örneği İkinci Dünya Savaşı sırasında Sovyet Rusya'nın ve değişik ülkelerdeki komünist partilerinin baş düşman konumundaki faşist bloka ve onun uşak ve uzantılarına karşı direnişte,

devrimci-olmayan bir dizi parti ve grupla geçici bağlaşımlara girmiş olmasıdır. Bütün bunları anlamamış ve anlayamayacak olan sol oportünistler, Trotskistler ya da hepsi de kahrolsun! sözleriyle özetlenebilecek bir ilkel devrimcilik düzeyini aşamamış olanlar, taktiğe ilişkin bu Marksist-Leninist yaklaşımı reformizm ya da yetmez ama evetçilik diye nitelemeye kalkabilirler ve kalkacaklardır da.

Komünistler ve tutarlı demokratlar özel olarak 24 Haziran seçimlerine ve genel olarak seçimlere işte bu anlayışla yaklaşırlar. Onlar CHP-İYİP-SP-DP bloku hakkında hiçbir hayale kapılmaksızın ve kendi bağımsız devrimci tutumlarından ve örgütsel bağımsızlıklarından ödün vermeksizin öncelikle, baş düşman konumundaki AKP-MHP-BBP faşist blokunun yenilgiye uğratılması için uğraşmakla yükümlüdürler. Buna, ahlaksal kaygılar ve duygusal gerekçeler belirterek karşı çıkmak siyasal çocukluktan başka bir anlam taşımaz. Taktikler böylesi kaygılara ve duygulara göre değil, sınıfsal ve siyasal güçlerin dizilişine ve objektif koşulların doğru bir analizine dayanarak belirlenir. Biz CHP, İYİP, SP, DP gibi partilerin ne denli gerici olduğunu, sicillerinin ne denli kirli olduğunu, bu partilerin tarih boyunca ne gibi cinayetler işlediğini iyi bildiğimiz gibi onların yakın gelecekte, hatta Erdoğan kliğinin devrilmesinin hemen ardından gene böylesi uğursuz roller üstlenebileceklerini de biliyoruz. (HDP'nin, Kürdistanı seçim ittifakı içindeki beş burjuva Kürt partisiyle yaptığı görüşmeler ve kurduğu ilişkiler de aynı devrimci pragmatizm çerçevesinde ele alınabilir.)

Dahası biz, Erdoğan ve ortaklarına karşı biriken öfkenin devrimci bir kabarışa yol açması halinde Millet ittifakı içinde yer alan muhalif burjuva partilerinin saf değiştirerek AKP gericiliğiyle el ele vereceklerini ve var olan düzeni korumak için silahlarını işçi sınıfına ve halka doğrultacaklarını da biliyoruz. Ancak bizi asıl ilgilendiren CHP-İYİP-SP-DP blokunun -ve elbette Kürdistanı seçim ittifakı içinde yer alan partilerin- baş düşmana karşı savaşında BUGÜN oynadığı ya da oynayacağı roldür eğer bu partiler Kürt halkının ulusal ve demokratik hakları konusundaki duyarsızlıklarına ve saydığım olumsuz siyasal niteliklerine, gerici çizgilerine vb. rağmen eylemleriyle Erdoğan kliği ve AKP gericiliğinin geriletilmesi ve yıkılmasına katkı yapıyorlarsa bizim bundan üzüntü duymamız ya da rahatsız olmamız gerekmez elbet.

Bu doğru taktik anlayışına karşı çıkanların unuttuğu bir başka husus da şu: Sadece CHP, İYİP, SP, DP gibi gerici ve faşist burjuva partileri değil, en ileri ve en devrimci burjuva ve küçük-burjuva parti ve çevreleri de SON ÇÖZÜMLEMEDE gerici ve pro-kapitalist bir nitelik taşırlar. Çünkü ufukları anti-emperyalizmle/ anti-sömürgecilikle, anti-faşizmle, anti-feodalizmle vb.,

yani burjuva demokratizmiyle sınırlı olan bu güçler Marksist-Leninistlerden farklı olarak üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilmesinden yana değildirler onlar, kapitalizmin ve sınıflı toplumun yıkılmasından değil, onun muhafazasından, daha doğrusu kapitalizmin daha demokratik bir versiyonundan yanadırlar. Devrimin demokratik görevlerinin çözülmesi ve ülkenin sosyalist devrim evresine yakınlaşması ölçüsünde, burjuva/ küçük-burjuva demokratizmi daha da gericileşecek ve karşı-devrim kampında konaklayacaktır.

Bu bağlamda şunun da altı çizilmeli: Marksist-Leninistler burjuvazinin egemenliğinin aldığı ve alacağı biçimler konusunda hiç de duyarsız ve kayıtsız değildirler. Özellikle, burjuvazinin egemenliğini devirecek kadar güçlü olmadığımız bugünün Türkiye'si koşullarında biz, bu egemenliğin farklı biçimleri arasında bir tercih yapmak zorunda kalabiliriz ve kalıyoruz da. Bu tercihi, şu soruları sormak ve onların yanıtını vermek suretiyle saptarız: Acaba hangi koşullar işçilerin, diğer sömürülen emekçilerin ve ezilen ulus ve mezheplerden halkların örgütlenme ve hak arama kavgaları açısından daha elverişlidir?

Acaba hangi koşullar bizim işçileri, diğer sömürülen emekçileri ve ezilen ulus ve mezheplerden halkları bilinçlendirme ve örgütlenme çabalarımız açısından daha elverişlidir?

Acaba burjuva egemenliğinin hangi biçimi, esas olarak ezilen sınıfların savaşımı sonucunda kazanılmış olan burjuva-demokratik hak ve özgürlüklerin muhafazası ve geliştirilmesi açısından daha elverişlidir?

Bu soruların yanıtı açıktır: Biz kapitalizmin yıkılması, iktidarın işçi sınıfının eline geçmesi ve sınıfsız toplumun kuruluşu doğrultusunda ilerleme olan esas hedeflerimizi ve burjuva demokrasisinin sömürücü sınıfların egemenliğinin bir başka biçimi olduğunu bir an bile unutmaksızın, faşizme, askeri diktatörlüğe, oligarşik diktatörlüğe vb. karşı burjuva demokrasisini ve genel olarak burjuva-demokratik hak ve özgürlükleri savunur ve bu hak ve özgürlüklerin daha da genişletilmesi için uğraş veririz. Bu bakış açısını günümüz Türkiye'si'ne uyarladığımızda BUGÜN şu iki seçenekle karşı karşıya olduğumuzu görürüz: YA Erdoğan kliğinin, TÜM yetkileri elinde topladığı, yargıyı basit ve uysal bir sopası haline getirdiği, kadınları toplumsal yaşamdan dışladığı, var olan kısıtlı siyasal özgürlükleri bütünüyle ortadan kaldırdığı, eğitimi dinselleştirdiği, yazılı ve görsel basın üzerinde kendi tekeli kurduğu, parlamentoyu içi boş bir kabuğa dönüştürdüğü, siyasal ve toplumsal yaşamın bütün alanlarını kendi denetimi altına aldığı, ülkeyi 19. yüzyılın Osmanlı devletinin daha kötü bir kopyasına dönüştürdüğü vb. İslami-faşist diktatörlüğü. YA DA tüm yetkilerin

tek bir kişinin elinde toplanmadığı, bir dizi önemli kısıtlamalara rağmen burjuva-demokratik hak ve özgürlüklerin iyi kötü geçerli olduğu, burjuva hukuk kurallarının iyi kötü işlediği, daha ihtiyatlı ve dikkatli bir dış politika anlayışının sürdürüldüğü ve Erdoğan keyfi yönetiminin yukarıda belirtilen diğer uç uygulamalarının sözkonusu olmadığı geleneksel gerici ve anti-demokratik bir parlamenter siyasal rejim. Şunu da ekleyebilirim: Birinci seçeneğin istikrar ve yerleşiklik kazanması Türkiye'yi her bakımdan onlarca yıl geriye götürecektir ve onun emperyalist burjuvazinin baskı, tehdit ve şantajlarına açık olan ve yeni-Osmanlıcı hırsları ve yayılmacı hevesleri bilinen bir diktatör taslağı tarafından yeni bölgesel savaşlara sürüklenmesi olasılığını büyük ölçüde arttıracaktır.

Demek ki 24 Haziran seçimlerine bu Marksist-Leninist ölçütler ve ülkenin ve bölgenin somut koşulları ışığında yaklaştığımızda varacağımız sonuç şudur: Komünistler ve tutarlı demokratlar, halihazırda seçimlere katılan biricik demokratik parti olan HDP'ni desteklemeli ve haklarında herhangi bir hayal beslemeksizin CHP, İYİP, SP, DP gibi burjuva partilerinin oluşturduğu blokun zaferini dilemeli ve bu blokun zaferinden yana olmalıdırlar. (Bu desteğin hangi biçimi alacağı ayrı bir konu.) Güçlü bir devrimci-demokratik alternatifi olmadığı ve kendisi de bir dizi tutarsızlıkla sakatlanmış olan HDP'nin oy tabanının sınırlı olduğu dikkate alındığında bugün baş düşmanı geriletmenin ve -olabilirse eğer- onu yenmenin başka bir yolu yoktur. Bir kez daha yineleyeyim: Seçimleri AKP-MHP-BBP faşist blokunun kazanması ve Erdoğan kliğinin iktidarı elinde tutmaya devam etmesi halinde işçilerin, diğer sömürülen emekçilerin ve ezilen ulus ve mezheplerden halkların bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi ve kendi amaçları için savaşıma girmeleri/sokulmaları açısından daha da zor bir döneme gireceğimiz açıktır. İşin ilginç yanı, utangaç boykotçuAlinteridergisi de,

Sosyalist-devrimci muhalefet saflarında yer alan hem siyasetler hem de bireyler, 24 Haziran'da Erdoğan'ın kazanması durumunda kendilerini bugünden daha ağır şartlar içinde bulacaklardır derken bunu doğrulamakta, ancak bundan gereken sonucu çıkarmamaktadır.

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için

tıklayın (Yeni pencerede açılır) Daha fazla Arkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır) Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)